

Katedra Chirurgii Zwierząt, SGGW w Warszawie

GALANTY M.

*Występowanie i objawy kliniczne przepukliny przepony miednicy
(p.p.m.) i uchyłków odbytnicy (u.o.) u 141 psów*

Appearance and clinical signs of perineal hernia and rectal diverticulum in 141 dogs

Celem pracy było: poznanie wpływu wieku, rasy, masy ciała na zachorowalność psów na p.p.m. i u.o. oraz określenie zmian patologicznych występujących łącznie z p.p.m. i u.o. i towarzyszących im objawów klinicznych.

W okresie 6 lat (od stycznia 1994 roku do listopada 1999 roku) w Klinice Chirurgii Małych Zwierząt SGGW w Warszawie przyjęto 141 psów, u których stwierdzono obecność p.p.m. i u.o. Wszystkie psy były samcami, w wieku od 3 do 14 lat, o masie ciała od 2,5 do 60 kg. Wśród leczonych zwierząt znalazły się psy 19 ras. Najliczniej reprezentowane były mieszańce (51), jamniki (32), owczarki niemieckie (15), doberman (6), bokser (4), York shire terier (4). Dominującymi objawami klinicznymi były: deformacja okolicy odbytu i trudności z oddawaniem kału. U 44 psów (31,2%) stwierdzono obecność przepukliny obustronnej, u 68 psów (48,2%) prawostronnej i u 29 psów (20,6%) obecność przepukliny lewostronnej. Zawartość worka przepuklinowego stanowiły: w 72 przypadkach gruczoł krokowy (51%), w 20 przypadkach pęcherz moczowy (14,2%), w 4 przypadkach torbiel gruczołu krokowego (2,9%), w 3 przypadkach guzy nowotworowe (2,1%), w 2 przypadkach jelita cienkie (1,4%). W 18 przypadkach (13,0%) stwierdzono uwięźnięte przepukliny z obecnym w worku przepuklinowym pęcherzem moczowym. W 23 przypadkach (16,3%) stwierdzono luźność okołoprostniczą, którą wypełniała jedynie rozszerzona kałem odbytnica. Zmiany w odbytnicy stwierdzono u 124 psów (87,9%), przy czym u 50 psów były to uchyłki klasyczne (35,5%), u 52 psów rozszerzenie (39,9%) i u 22 psów esowatość odbytnicy (15,6%). U 17 psów (12,1%) nie stwierdzono żadnych zmian w odbytnicy.

Zaobserwowano, że większe trudności z oddawaniem kału miały te psy, u których stwierdzono uchyłki klasyczne i rozszerzenie, mniejsze, psy, u których stwierdzono esowatość, a najmniejsze u których nie stwierdzono żadnych zmian w odbytnicy. Pomijając psy z uwięźniętą przepukliną nie stwierdzono zależności pomiędzy zawartością worka przepuklinowego, a nasileniem trudności w defekacji.